

SNEEUWWITJE.

HET was midden in de winter en de sneeuwvlokken daalden als veertjes uit de hemel omlaag. Aan het venster, dat in een zwart ebbenhouten kozijn gevat was, zat een koningin te naaien. Terwijl ze zoo bezig was en meer naar de sneeuw keek dan naar haar naaiwerk, prikte zij zich met de naald in haar vinger. Er vielen drie bloeddruppels in de sneeuw. Het stond zoo mooi, dat bloedroode in de witte sneeuw, dat zij bij zichzelf dacht: „Ik zou zoo graag een kindje willen hebben, zoo wit als sneeuw, zoo rood als bloed en zoo zwart als ebbenhout.”

Het duurde niet lang of zij kreeg een dochttertje: haar huid was zoo blank als sneeuw, haar lippen en haar wangen waren zoo rood als bloed en haar haren zoo zwart als ebbenhout. De koningin wilde dat zij Sneeuwwitje zou heeten, maar ze had niet lang plezier van haar dochttertje, want nauwelijks was het geboren of de moeder stierf.

Een jaar later nam de koning een andere vrouw. Deze was beeldschoon, maar ook erg trotsch op haar schoonheid, en ze kon niet verdragen dat iemand nog schooner zou zijn dan zij.

Zij had een tooverspiegel. Wanneer zij daar vóór ging staan en zichzelf daarin bekeek en het rijmpje zei:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de schoonste in 't heele land?

dan antwoordde het spiegeltje:

„Gij, koningin, gij zijt de schoonste in 't heele land.”

Als het spiegeltje dat zei, was de koningin tevreden, want zij wist dat het spiegeltje altijd de waarheid sprak.

Toen de Koningin dat hoorde

Maar Sneeuwwitje groeide op en werd steeds mooier, en toen ze zeven jaar oud was, was ze zoo schoon als de schitterende dag en nog veel mooier dan de koningin zelf.

Toen de koningin weer eens aan het spiegeltje vroeg:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
wie is de schoonste in 't heele land?

antwoordde het spiegeltje:

Schoon is uw gelaat, maar hoe schoon het ook zij,
Sneeuwwitje is duizendmaal schooner dan gij.

Toen de koningin dat hoorde, schrok zij zoo dat zij bleek werd van nijd. Zij kon Sneeuwwitje niet meer luchten of zien, zoo haatte zij het kind. En haar nijd en trots werden steeds erger, zoodat zij dag en nacht geen rust meer had. Toen liet zij een jager bij zich komen en zei tot hem: „Neem het kind mee tot diep in het bosch, ik wil het niet meer voor mijn oogen zien. Daar moet je het doodmaken, en me de longen en de lever van het kind meebrengen, dat ik zien kan dat je de opdracht vervuld hebt.”

De jager moest wel doen wat de koningin hem bevolen had; hij nam Sneeuwwitje bij de hand en ging met het kind het bosch in. Toen hij zijn jachtmes te voorschijn haalde om het kind dood te steken, begon het te huilen en smeekte: „Och,

goede jager, alsjeblijft, laat mij toch in 't leven, dan zal ik ver het bosch in loopen en nooit meer terug komen."

De jager had medelijden met het lieve kind, dat zoo mooi was, en zei: „Ja, arm kind, loop maar gauw weg."

Hij dacht: „de wilde dieren zullen het wel gauw opeten, en dan merkt de koningin toch niet dat ik ongehoorzaam ben geweest." Maar 't was een pak van zijn hart, dat hij nu het meisje niet hoefde dood te steken. Juist toen hij dat dacht, kwam een jong wild zwijn aangesprongen. De jager schoot het dier, haalde de longen en de lever er uit en gaf die aan de koningin als teeken dat hij de opdracht vervuld had. De koningin liet ze dadelijk koken en at ze op, zoo nijdig was zij op Sneeuwwitje; maar dat was nu uit, dacht zij, want zij had haar longen en lever opgegeten.

Sneeuwwitje liep moederziel alleen door het groote bosch en werd bang; ze keek aldoor schuw om zich heen en probeerde iets te bedenken dat haar helpen en redden kon. Toen begon ze van angst hard te loopen, ze verwondde haar voeten aan scherpe steenen en scheurde haar kleeven aan puntige dorens. Daar zag ze wilde dieren, eerst een wild zwijn en toen een wolf, die naar haar toe kwamen, zoodat ze heelemaal geen raad meer wist; maar gelukkig liepen de dieren haar voorbij en deden haar niets. Zoo liep ze voort, zoolang haar voeten haar dragen konden. Maar het begon te schemeren en 't werd avond. Gelukkig zag ze ineens een klein huisje; daar liep ze heen en ging de deur binnen om er uit te rusten.

In het huisje was alles heel klein, maar zoo keurig netjes en schoon als ze nog nooit gezien had. In de kamer stond een tafeltje met een helder wit tafellaken overdekt, en daarop zeven kleine bordjes, en bij ieder bordje een lepeltje; en ook zeven kleine mesjes en vorkjes en zeven aardige kleine bekers. Tegen de wand waren zeven bedjes naast elkaar geplaatst, met hagelwitte lakens en kussens.

Sneeuwwitje had erge honger, ze had de heele dag in het bosch niets gegeten, en daarom at ze van ieder bordje een hapje groente en een stukje brood, en dronk uit ieder bekertje een heel klein slokje wijn, want ze wou niet van één van de zeven alles wegnemen. Eindelijk, na haar ergste honger en dorst gestild te hebben, voelde ze hoe moe ze was, en wilde nu in een van de bedjes gaan liggen. Maar het eene was te kort, het andere te smal; tot eindelijk het zevende bedje haar paste; daar ging ze in liggen, zei haar avondgebedje op en viel dadelijk in slaap.

Toen het heelemaal donker was, kwamen de huisbewoners aan. Dat waren zeven dwergen, die overdag in het gebergte aan het werk waren, waar zij metaalertsen loshakten en uitgroeven. Zoodra ze binnen waren, staken ze hun zeven kaarsjes aan, en toen het daardoor licht in de kamer werd, zagen ze dat er iemand in huis geweest moest zijn, want de dingen stonden niet precies meer zóó als toen ze 's morgens uitgegaan waren.

Het eerste dwergje zei: „Wie heeft er op mijn stoeltje gezeten?”

Het tweede zei: „Wie heeft er van mijn bordje gegeten?”

De derde zei: „Wie heeft er van mijn broodje gehapt?”

De vierde: „Wie heeft er van mijn groente gegapt?”

De vijfde: „Wie heeft met mijn vorkje geprikt?”

De zesde: „Wie heeft met mijn mesje gesneden?”

De zevende riep: „Wie heeft er uit mijn bekertje gedronken?”

Toen keek het eerste dwergje rond en zag in zijn bed een kuiltje, dat er anders niet was; verbaasd riep hij: „Er heeft iemand op mijn bedje gezeten.” De anderen bekeken hun bedjes ook en riepen: „Ja, bij mij heeft ook iemand op mijn bedje gelegen.” Maar toen de zevende dwerg in zijn bedje keek, zag hij Sneeuwwitje daarin liggen, en ze sliep als een roos.

Hij wenkte de anderen om te komen kijken, maar die waren zoo verbaasd dat ze zich niet stil konden houden; ze riepen elkaar toe:

„Maar kijk toch eens aan, kom gauw met je lichtje erbij.” En toen ze allemaal met de kaarsjes in de hand om het bedje heen stonden, riepen ze: „Och, och, wat een pracht van een kindje is dat!” Ze waren zoo blij, dat ze nu zacht gingen fluisteren en de lichtjes weg hielden om Sneeuwwitje niet wakker te maken. Toen spraken ze af dat het zevende dwergje nu maar beurt om beurt bij elk van zijn kameraadjes een uur lang zou gaan slapen, dan was juist de nacht voorbij.

Toen het licht begon te worden, werd Sneeuwwitje wakker, en toen ze de zeven dwergjes zag, schrok ze zoo dat ze geen raad wist. Maar de dwergjes waren heelemaal niet boos; ze vroegen haar vriendelijk hoe ze heette. „Ik heet Sneeuwwitje,” zei het meisje. „Hoe ben je in ons huis gekomen?” vroegen de dwergen verder.

Toen vertelde Sneeuwwitje haar treurig verhaal, dat de koningin haar had willen laten doodmaken, maar dat de jager haar het leven geschonken had, en dat ze de heele dag angstig was voortgelopen, tot zij eindelijk hun huisje gevonden had.

Zag hij Sneeuwwitje daarin liggen

De dwergen vroegen of zij hun huishouden in orde wilde houden; dan moest ze het eten koken, de bedden opmaken, hun kleeven wasschen, naaien en verstellen en kousen breien en stoppen, en als ze dat alles netjes zou doen, dan mocht ze bij hen blijven en zou ze alles krijgen wat zij noodig had. Sneeuwwitje was erg blij dat ze haar in huis wilden hebben en beloofde dat ze haar best zou doen. En dat deed ze ook. 's Morgens gingen de dwergen er op uit, de bergen in, en zochten daar ertsen en goud; 's avonds kwamen ze weer thuis en dan moest het avondeten gereed zijn. Maar de heele dag was het meisje alleen.

De goede dwergjes vonden het erg prettig zoo; ze hielden veel van haar, en waren bang dat er een ongeluk met haar gebeuren zou. Ze waarschuwdten haar om vooral op te passen voor de koningin. „Die zal er wel gauw achter komen dat je hier bent,” zeiden zij, „dus wees voorzichtig en laat nooit iemand binnen.”

Maar de koningin, die dacht dat zij de longen en de lever van Sneeuwwitje had opgegeten, was er nu heel gerust op dat zij de allerschoonste vrouw was. Ze wilde dat toch nog eens hooren zeggen. Ze ging dus weer eens voor haar spiegel staan en zei:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de schoonste in 't heele land?

Maar de spiegel antwoordde:

Schoon is uw gelaat, o koningin,
Maar hoe schoon het ook zij,
Sneeuwwitje over de bergen
bij de zeven dwergen,
is nog duizendmaal schooner dan gij.

Toen schrok de koningin weer, evenals de vorige keer, want zij wist dat de spiegel geen onwaarheid zei. Zij begreep dat de jager haar bedrogen had en dat Sneeuwwitje nog leefde. En nu zij hoorde dat Sneeuwwitje over de zeven bergen bij de zeven dwergen was, begon zij weer plannen te beraamen, hoe zij Sneeuwwitje zou kunnen doden, want als zij niet wist dat zij de schoonste in 't heele land was, zou ze van nijd dag en nacht geen rust hebben.

Ze dacht lang er over na; eindelijk had ze wat verzonnen. Ze kleepte zich aan als een oude koopvrouw, ze verfde haar gezicht bruin en zag er nu zoo anders uit, dat niemand haar herkennen kon. Zoo vermomd, liep ze over de zeven bergen tot aan het huis van de dwergen, klopte daar aan de deur en riep: „Ik heb mooie dingen te koop!”

Sneeuwwitje hoorde het, ze keek uit het venster en zei: „Dag vrouwtje, wat heb je dan te verkoopen?” „O, allerlei mooie dingen,” antwoordde de koopvrouw; „dassen en gordels in allerlei kleuren.” Daarbij haalde zij een zijden gordel te voorschijn, van velerlei kleur geweven, en liet die aan Sneeuwwitje zien. Het meisje dacht: „dat goede vrouwtje kan ik wel binnen laten, die meent het zeker goed met me.” Ze schoof de grendel van de deur, liet de koopvrouw binnen en kocht de bontkleurige gordel, die werkelijk heel mooi was. „Wacht eens, kindje, wat een leelijke riem heb jij om je lijf,” zei het vrouwtje; „laat mij de mooie eens om doen.” Sneeuwwitje, die niets kwaads vermoedde, ging voor haar staan en vroeg of de koopvrouw de gordel vast wilde maken. Daar was het de koningin om te doen geweest. Ze trok de gordel zoo vast aan, dat Sneeuwwitje geen adem meer kon halen en bewusteloos op de grond viel. „Nu is 't ook uit met je schoonheid,” zei de booze vrouw en ging weg, voldaan dat ze haar doel had bereikt.

Niet lang daarna, toen het avond werd, kwamen de zeven dwergen thuis. Ze schrokken erg toen ze hun lieve Sneeuwwitje op de grond vonden liggen; ze bewoog zich niet en lag alsof ze dood was.

Ze tilden haar op en toen zagen zij, dat de gordel zoo strak was aangetrokken dat ze niet meer ademen kon. Vlug sneden ze de gordel in tweeën; toen merkten ze tot hun groote vreugde dat het meisje weer adem begon te halen en na een poosje kwam ze weer tot bewustzijn. Ze vertelde aan de dwergen wat er gebeurd was, en toen ze dat gehoord hadden, zeiden ze allemaal: „Die oude koopvrouw kan niemand anders geweest zijn dan de booze koningin. Sneeuwwitje, pas toch op, kind, en laat nooit meer iemand binnen als wij niet bij je zijn.” Toen de koningin weer in haar paleis gekomen was, was het eerste wat ze deed, voor de spiegel te gaan staan en vragen:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de schoonste in 't heele land?

Ze dacht nu wel zeker dat ze hooren zou wat ze verlangde; maar het spiegeltje antwoordde:

Schoon is uw gelaat, o koningin,
Maar hoe schoon het ook zij,
Sneeuwwitje over de bergen
bij de zeven dwergen,
is nog duizendmaal schooner dan gij.

Toen ze dat hoorde werd ze eerst bleek van schrik en toen rood van woede: was Sneeuwwitje dan toch weer levend ge-

En liet die aan Sneeuwwitje zien.

worden? Maar daar wilde zij het niet bij laten, en opnieuw ging ze zitten denken wat ze toch verzinnen kon om het kind te laten sterven. Daar bedacht ze wat: ze zou een vergiftige kam maken; als Sneeuwwitje daar haar haren mee kammen zou, dan moest ze zeker doodgaan.

Weer verkleedde de koningin zich als een arme vrouw, maar ze zorgde dat ze er heel anders uitzag dan de vorige keer. Zoo trok zij er weer op uit over de zeven bergen naar het huis van de dwergen; ze klopte aan de deur en riep: „Koop, koop, goede waar!”

Sneeuwwitje keek door het venster en zei: „Ik mag niemand binnen laten.” Het oude vrouwtje riep: „Prachtige kammen heb ik bij me; kijk eens!” en ze haalde de vergiftige kam te voorschijn, die er heel mooi uitzag en vertoonde die voor het raam aan het meisje. Sneeuwwitje vond de kam van wit ivoor prachtig en wilde die dolgraag hebben; ze dacht aan geen gevaar meer en deed de deur voor de koopvrouw open. Toen ze de kam gekocht had, zei de koopvrouw: „laat ik nu meteen je mooie haar eens kammen, dan zal je voelen hoe prettig dat is.”

Sneeuwwitje vond dat erg aardig van de vrouw en ging voor haar staan; toen stak de vrouw de kam in het haar, en het vergif werkte zoo sterk, dat Sneeuwwitje duizelig werd en op de grond viel. „Nu zal je wel voorgoed blijven liggen,” zei de koningin; ze sloeg de deur achter zich dicht en ging naar huis. Gelukkig was het al laat op de dag en het duurde niet lang of 't werd donker en de zeven dwergjes kwamen thuis. Toen ze de deur open deden, zagen ze tot hun groote schrik Sneeuwwitje doodsbleek op de grond liggen. Ze begrepen dadelijk dat dit weer het werk van de booze koningin moest zijn; wat was er dan nu met het arme kind gebeurd? Ze keken haar goed na; nu was er geen gordel die haar beknelde, maar ze vonden een kam in het haar. Dat was iets nieuws, die moest het gedaan hebben. Vlug trokken ze de kam er uit, en 't was nog juist bijtijds, want ze zagen dat er weer kleur op Sneeuwwitjes wangen begon te komen; langzamerhand keerde het bewustzijn terug

en Sneeuwwitje kon hun vertellen wat er gebeurd was.

De dwergen zeiden haar toen, dat ze heel onvoorzichtig was geweest om toch weer de deur open te doen, en dat ze het vooral nooit meer doen mocht, wie er ook kwam.

In haar paleis gekomen, ging de koningin dadelijk voor de spiegel staan, want ze verlangde zoo om te hooren dat zij nu de allerschoonste was. En weer vroeg ze:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de schoonste in 't heele land?

Maar het antwoord was net als de vorige maal:

Schoon is uw gelaat, o koningin,
Maar hoe schoon het ook zij,
Sneeuwwitje over de bergen
bij de zeven dwergen
is nog duizendmaal schooner dan gij.

Nu trilde zij van woede, en ze zei dat wat er ook gebeurde, al zou het haar eigen leven kosten, Sneeuwwitje moest en zou sterven.

En Sneeuwwitje kon hun vertellen wat er gebeurd was

Toen sloot ze zich op in een verborgen vertrek van het paleis, waarvan zij zelf alleen de sleutel had, en daar maakte zij een appel, die er heerlijk uitzag en een fijne geur had, maar die vreeselijk vergiftig was. De appel had zulk een mooi rood wangetje, dat ieder die hem zag, er wel in zou willen happen; maar wie er ook maar een klein stukje van at, moest onherroepelijk sterven.

Toen de appel gereed was, verfde de koningin haar gezicht zoo onherkenbaar, dat ze precies een boerenvrouw leek; ze verkleetde zich in een boerinnepak en ging voor de derde maal de lange weg over de zeven bergen naar het huis van de dwergen, en klopte daar aan.

Sneeuwwitje stak haar hoofd door het raam en zei: „Vrouwtje, ik mag niemand binnenlaten, de dwergen hebben 't mij verboden en de deur is op slot gedaan.

„Nou, als je geen appels wilt koopen, is het ook goed,” zei de boerin; „ik kan ze gemakkelijk ergens anders kwijt raken. Maar ik zal je er een van present geven, omdat je zoo'n lief meisje bent.”

„Nee,” zei Sneeuwwitje, „het spijt mij wel, maar ik mag niets aannemen.”

„Wel kind,” zei de boerin, „mag je geen appel hebben? Ben je soms bang dat die vergiftig is? Dan zullen we hem samen oppeuzelen. Hap jij maar in het roode wangetje, dan zal ik het witte opeten.”

Ze had de appel zoo kunstig gemaakt dat alleen de roode helft vergiftig was.

Sneeuwwitje had erge trek in die lekkere appel, en toen ze zag dat de boerin er in beet, kon ze 't niet langer uithouden; ze stak haar hand naar de appel uit en hapte in het roode wangetje. Maar nauwelijks had ze een stukje in haar mond, of ze viel dood achterover.

Toen zei de koningin: „Ditmaal zal niemand je weer levend maken.” Ze ging zoo vlug ze kon naar huis en snelde naar de spiegel toe. Weer vroeg ze:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,

Wie is de schoonste in 't heele land?

En nu kwam eindelijk het lang gewenschte antwoord:

„Gij, koningin, gij zijt de schoonste in 't heele land.”

Haar booze, nijdige hart had nu rust, voor zoover een nijdig hart ooit rust hebben kan. — Toen de dwergjes 's avonds thuis kwamen, vonden ze de deur op slot, maar het raam open, en toen zij binnen kwamen lag Sneeuwwitje op de grond; nu was ze dood, ze haalde geen adem meer. De dwergjes waren radeloos van droefheid: ze tilden haar op, keken overal of ze iets vergiftigs op haar lichaam had, maakten haar goed los, kamden haar haren, waschten haar gezicht en haar lichaam met water en wijn, maar het hielp alles niemendal, hun vriendinnetje was dood en bleef dood. Ze legden het lichaam op een lijkbaar en gingen alle zeven daaromheen zitten schreien, en schreiden drie dagen lang tot ze geen tranen meer hadden. Toen wilden ze haar begraven, maar Sneeuwwitje zag er nog zoo frisch uit als een levend mensch, ja zelfs haar wangen hadden nog die mooie roode kleur. De dwergen konden er niet toe besluiten dat mooie frissche lichaam in de zwarte aarde te begraven. Wat dan te doen?

Toen bedachten zij om een glazen

En schreiden drie dagen lang

doodkist te maken, waar men het mooie meisje goed doorheen kon zien; daar legden zij het lichaam in, en met gouden letters schreven zij op de kist haar naam en dat zij een koningsdochter was. Daarna droegen ze de kist naar buiten op de top van de berg, en beurtelings hield een van de dwergen er bij de wacht. En de dieren uit de omtrek kwamen ook om Sneeuwwitje te zien en om haar te betreuren: eerst een uil, toen een raaf, en eindelijk een duifje.

Zoo lag Sneeuwwitje een heel lange, lange tijd in de kist. Haar lichaam verteerde niet; ze lag daar altijd of ze nog leefde en alleen maar sliep. Want haar huid was altijd nog zoo wit als sneeuw; haar wangen en haar lippen waren zoo rood als bloed, en haar haren zoo zwart als ebbenhout.

Eens op een dag raakte een koningszoon in het bosch verdwaald. Om de weg te vinden klom hij naar het hoogste punt van de berg, en daar zag hij de glazen kist met Sneeuwwitje daarin liggen, en hij las de woorden die er met gouden letters op geschreven waren.

Er moesten wel menschen in de buurt zijn die dit gedaan hadden, dacht de prins, en hij zocht overal tot hij het huis van de dwergen vond. Hij vroeg of hij daar de nacht mocht blijven, en toen hij vroeg of zij wat van die glazen doodkist wisten, vertelden zij hem het verhaal van Sneeuwwitje. De prins was zoo verlangend om die kist met dat beeldschoone meisje te hebben, dat hij tegen de dwergen zei: „Verkoop mij die kist, dan zal ik jullie alles er voor geven wat je hebben wilt.” Maar de dwergen antwoordden: „Wij geven hem niet voor al het goud van de wereld.” Toen zei de koningszoon: „Als jullie hem niet verkoopen wilt, geeft hem mij dan, want ik moet Sneeuwwitje elke dag zien, anders kan ik niet leven. Ik zal haar vereeren als het liefste wat ik heb.”

Toen hij dat zei en ze zagen hoe lief hij Sneeuwwitje had, kregen de goede dwergen medelijden met hem en gaven hem de kist. Intusschen hadden de knechten van de prins zijn spoor gevolgd en waren ook bij het dwergenhuisje gekomen, en toen gelastte de koningszoon hen om de kist op hun schou-

ders te nemen en naar zijn paleis te dragen. De weg was vol steenen en struiken, en een van de dragers struikelde en de kist viel voorover op de grond. Maar door de schok vloog het vergiftige stukje appel, dat in Sneeuwwitjes keel was blijven zitten, er uit. Toen werkte het vergif niet meer; Sneeuwwitje werd weer levend en ging overeind zitten.

„Waar ben ik?” vroeg ze verbaasd, toen ze weer tot bewustzijn gekomen was. Maar de koningszoon zei verheugd: „Je bent bij mij” en vertelde haar wat er allemaal gebeurd was. Hij besloot zijn verhaal met te zeggen: „En ik heb je meer lief dan alles wat op de wereld is. Kom met me mee naar het kasteel van mijn vader, dan zal je mijn gemalin worden!”

Sneeuwwitje had ook dadelijk die goede prins lief gekregen en wilde graag met hem trouwen, en zoo werd alles gereed gemaakt om prachtig bruiloft te vieren. Er zou een schitterend feest gegeven worden waar alle vorsten en vorstinnen van de naburige landen zouden worden uitgenoodigd.

De goddelooze koningin was ook op dat feest uitgenoodigd, en zij had dat met vreugde aangenomen, omdat zij daar in al haar schoonheid wilde schitteren. Zij was immers de schoonste op de heele wereld! Toen zij haar mooiste kleeen had aan-

gedaan, wilde zij dit eerst nog eens van haar spiegel hooren; ze ging voor de spiegel staan en vroeg:

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de schoonste in 't heele land?

Toen antwoordde de spiegel:

Schoon is uw gelaat, o koningin,
Maar hoe schoon het ook zij,
De jonge vrouw van de koningszoon
is nog duizendmaal schooner dan gij.

Toen de koningin dat hoorde, sloeg haar de angst om het hart. Nu wilde zij niet meer op de bruiloft komen, maar toch liet de nijd haar niet met rust. Ze moest en zou die jonge koningin zien, die nog duizendmaal schooner was dan zij.

En toen zij de feestzaal binnentrad, zag zij dat die jonge koningin niemand anders was dan Sneeuwwitje. Toen trok haar hart zich samen van kramp, en zij zonk dood ter aarde.

En de koningszoon leefde gelukkig met Sneeuwwitje, nu geen nijd en boosheid haar meer kwaad kon doen.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
ZESDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT